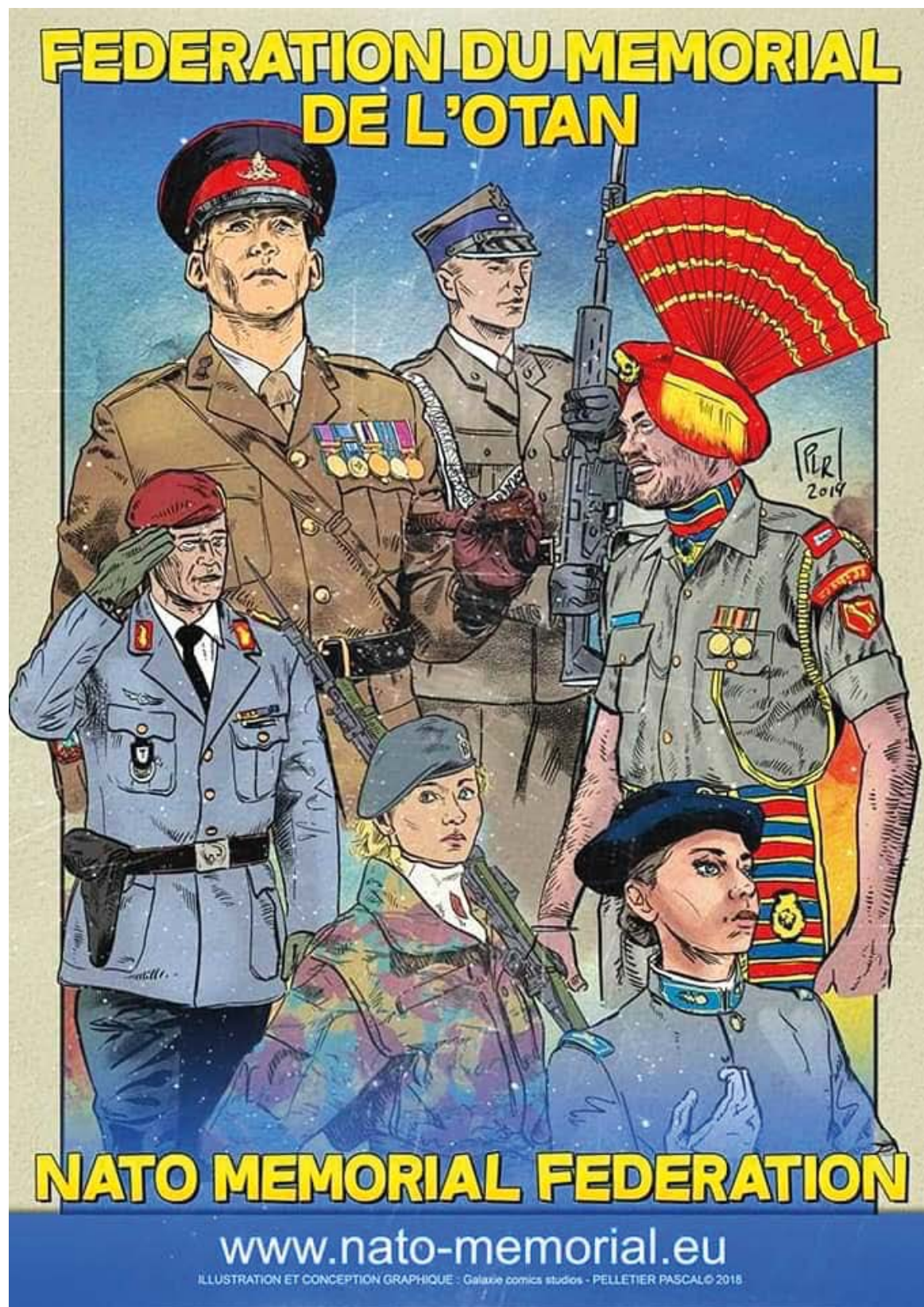

CZECH ATLANTIC FORUM

ČTVRTLETNÍK ČESKÉ ATLANTICKÉ KOMISE

ročník 4 / číslo 3 / září 2022

10. výročí (2012–2022) památníku NATO MEMORIÁL ve Fréthunu, Pas de Calais, severní Francie

FELIX, QUI, QUOD, AMAT, DEFENDERE FORTITER AUDET (OVIDIUS)

Letošní léto bylo opravdu horké. Po více jak dvou letech se rozvolnilo cestování, kdy covid ustoupil natolik, že umožnil návrat téměř k předchozímu stavu věcí (možnost se potkávat, pořádat hromadné akce, nežít v bezprostředním strachu z nákazy).

Současně však naše životy byly zasaženy a změněny (doufejme, že nikoli nevratně) stále pokračující ruskou invazí na Ukrajinu, která přepsala všechny standardy mezinárodních vztahů a na niž postupně reaguje většina světa. Žažíváme tak dobu redefinování dosud „automatických“ pravidel a úzusů, obáváme se nejen o energetické bezpečí.

Zdravotně-bezpečnostní úzkost jakoby byla nahrazena úzkostí válečně-energeticko -bezpečnostní, to jest - příznejme si - úzkostí a obavami o osobní bezpečnost a o vlastní perspektivy (a našich potomků).

Všemi legitimními prostředky je proto nutné usilovat o ukon-

čení otevřeného konfliktu (války, agrese, invaze) a otupení přímo hrožících bezpečnostních rizik! Velkým omylem by byla rezignace na jen zdánlivě slabou a měkkou cestu diplomacie a účinných forem vyjednávání (za pomoci prostředníků, např. typu Turecka), které u většiny konfliktů minulosti vedly ke kýženému cíli - míru či příměří a k následné konsolidaci mezinárodních i národních poměrů.

V červnu se v Praze uskutečnilo další setkání z prestižního cyklu Křeslo pro hosta, které se setkala s mimořádným zájmem z řad členů i hostů ČAKO. Naším vzácným hostem byla rektorka - velitelka Univerzity obrany v Brně (brig. gen. prof. Zuzana Kročová). V závěru setkání obdržela z mých rukou nejvyšší ocenění ČAKO - skleněný artefakt za zásluhy o bezpečnost ČR.

Delegace ČAKO se zúčastnila ve Francii oslavy 10. výročí zřízení a inaugurace Memoriálu

padlým vojákům členských zemí NATO (a prvního výročí inaugurace Památníku ČAKO českým vojákům padlým v misích NATO) ve Fréthunu. Hlavním organizátorem a naším významným mezinárodním partnerem je NATO Memorial Federation v čele s prezidentem Willy Bretonem (7.-11. 9. 2022). Naše delegace byla přijata na vysoké úrovni a úroveň spolupráce s pořadateli i jednotlivými národními partnery hodnotím jako vynikající. O této misi ČAKO podrobně čtěte v našem čtvrtletníku.

Začátkem října se v Praze uskuteční již tradiční Slavnostní svatováclavské shromáždění ČAKO se zásadními bezpečnostními projevy renomovaných odborníků a s předáním ocenění předním osobnostem české bezpečnostní komunity. Součástí akce budou i následné neformální diskuse k aktuální české a mezinárodní bezpečnostní situaci. Detailně v příštím čísle CZAF.

Na přelomu listopadu a prosince je v Praze plánováno další Křeslo pro hosta a Pietní akt k uctění památky příslušníků českých bezpečnostních sborů, Policie ČR a HZS ČR.

Přeji všem dělný a napanický podzim, což však bude za současné ekonomické a společenské situace velmi náročné a nesnadné. Držme silnou vůli a tužme psychickou odolnost.

INSCIENTIA MATER ARROGANTIAE

V úctě

Váš Doc. Pavel Bílek

SMRT KRÁLOVNY

Britská královna Alžběta II.

Dne 8. 9. 2022 zemřela britská královna Alžběta II. ve věku 96 let (21. 4. 1926–8. 9. 2022).

Panovala rekordních 70 let, jmenovala 15 premiérů, navštívila více jak 100 zemí světa.

Smrt britské královny je těžkou ztrátou.

Byla ohromným a uznávaným symbolem tradičních hodnot.

Věčná sláva královně!
Ať žije král Karel III.!
Bůh ochraňuj krále!

Ať žije Spojené království a celé jeho Společenství!

Připomínám, že ČAKO partnersky spolupracuje s britskými královskými institucemi, specificky s Commonwealth War Graves Foundation.

Vzpomínka na královnu bude součástí Slavnostního svatováclavského shromáždění ČAKO.

Doc. Pavel Bílek
Prezident a generál ČAKO

ZPRAVODAJSTVÍ ZE SVĚTA

10. VÝROČÍ NATO MEMORIÁLU

V září tohoto roku se oslavilo ve Fréthunu (severní Francie, provincie Pas de Calais) 10. výročí instalace památníku **NATO Mémoriál** (2012 – 2022) padlých vojáků v zahraničních misích NATO.

Oslav se zúčastnilo celkem 12 vládních delegací a cca 25 nevládních organizací z celého světa. Česká republika byla zastoupena **Českou atlantickou komisí**, tedy organizací nevládní. **Jinak české vojenské diplomatické zastoupení tam opět**

nemělo zastoupení. Na dotaz zástupce starosty města, proč česká diplomacie památník permanentně ignoruje, jsme nebyli schopni odpovědět, protože to nevíme.

Tento problém se však netýká pouze severní Francie, nýbrž v různých obměnách i v Normandii, Belgii, v západním Německu a v Berlíně, kde jsou britské válečné hřbitovy s hroby padlých československých letců a vojáků z doby 2. světové války. **I zde dochází k pasivitě české**

vojenské diplomacie, jak máme zjištěno.

Manko tohoto druhu není nic nového. Naše vojenská diplomacie již nefungovala v době První republiky. V roce 1932 na tuto tendenci již upozorňoval i pozdější generál František Moravec. Je třeba si uvědomit, že diplomat, který nemá zpravodajské schopnosti, je v zahraničí na nic... To platí především v oblasti vojenské diplomacie. Položit někde věnec, zasalutovat a potichu odejít, zvládne kdokoli. Jedná

NATO Mémoriál 2022

Vlevo – belgický pomník. Vpravo – český pomník

se však o samoúčel, který je pro naši zem neplodný a dokonce kontraproduktivní, místo aby taková akce sloužila k navazování kontaktů s cizími vojenskými diplomaty.

Není bez zajímavosti, že Ministerstvo obrany nebylo schopno k 10. výročí NATO Memoriálu vyslat do Francie diplomatického zástupce, ale na druhé straně vyvinulo neobyčejnou píli, aby mně zamítlo mojí žádost o 3. odboj. Elaborát plný zášti, závisti a zaujatosti má celkem 53 stran. Česká atlantická komise se těší

v Pas de Calaise velké popularity a Francouzi nám to dávají při každé příležitosti najevo. Ve Fréthunu jsem nechal vybudovat pomník českým vojákům, kteří padli v mezinárodních misích NATO. Opatřil jsem ho výrokem US generála George Pattona: „Je lépe bojovat za něco, než žít pro nic!“.

Pohoštění, které zorganizoval prezident NATO Memoriálu Willy Breton, bylo velkolepé. Stoly se prohýbaly francouzskou studenou kuchyní, k dispozici bylo 18 druhů francouzského vína

a na počest české delegace se dokonce čepovalo pivo, ačkoliv Francouzi tento mok v oblíbenosti nemají...Protože prezident Breton žádnou českou značku piva k dispozici neměl, vypomohl si tedy belgickým pivem značky „Stella Artois“. Dobře vychlazené chutnalo báječně!

Jan Berwid-Buquoy

Ministri obrany Švédska, Nórska, Holandska a Nemecka

Žáci základní školy ve Fréthunu vypustili do éteru modro-žluté balónky jako symbol sympatií s Ukrajinou

Dokáží tyto dámy porazit onoho válečného zločince?

Сергей Кужугетович Шойгу (Sergej Kuzugetovič Šojgu)

Minister obrany Ruska

RUSKO V SEVŘENÍ PUTINISMU

VLADIMIR VLADIMIROVIČ PUTIN – Moc za každou cenu!

Po ukončení “studené války” a pádu světového komunismu se předpokládalo, že státy bývalého postkomunistického bloku se vydají cestou svobody a demokracie západoevropského typu. Jde ovšem o strategický omyl. Většina těchto států nemá řádnou demokratickou tradici na kterou by mohla navázat. Začaly vznikat „demokraty“ doprovázeny extrémním nacionalismem a justičním státem, místo státu právního...

Typickým příkladem je Putinovo Rusko! Krátké období Gorbačovovy „glásnosti a perestrojky“ vystřídala Putinova šovinistická totalita. Jde o jakousi směs neofašismu s bolševickými prvky a záchvaty velikášství...

Ideologickou strukturu, která tím vznikla, bych nazval „**putinismus**“.

Tuto zcela novou politickou ideologii, lze rozložit do tří fází:

První fáze uchvácení moci byla, vyřadit „dumu“ jako demokratický orgán moci a pod heslem „Jednotné Rusko“ získat jistou většinu a opoziční hlasy nazvat „zradou na ruském národu“. Podařilo se to doslova s minimálním odporem...

Druhá fáze byla zbavit suverenity prezidenty jednotlivých federativních republik a podřídit je centrálnímu vedení Kremlu. Parlamenty těchto republik musejí mít, podle Putina, pouze symbolickou funkci, neboť rozhodující je дума, která je pod totální kontrolou Putina.

Třetí fáze je tou nejdůležitější. Jde o vyřazení veřejných médií rozšiřujících opoziční myšlenky proti Putinovi. Zrušení televizních a rozhlasových stanic nazval kremelský diktatur „Diktatura zákona“. Kdo se staví do opozice proti Kremlu zahrává si s vlastním životem!

Putin má extrémní strach ze svobody a demokracie, kterou jako bývalý agent KGB vůbec neuznává a nepovažuje jí za ruskou etickou hodnotu. Citát ministra zahraničí Lavrova: „My Rusové jsme, jací jsme a je nám úplně jedno, co si o tom svět myslí...“

Úmyslem putinismu je vybudovat velkoruskou říši, ale momentální výsledky Kremlu spíše vyvolávají opak. Ruské vedení proti sobě postavilo celý svět a nalézá se v beznadějně izolaci.

Přesto probleskují zprávy v amerických a německých médiích, že za politikou Putina stojí 80% Rusů.

Zde bych si dovilil být velice skeptický. Z kterých pramenů autoři vycházejí? Kolik procent obyvatelstva podporuje vládu je možné posoudit pouze na základě svobodných parlamentních voleb – a ty v Rusku neexistují!

Jan Berwid-Buquoy

ZEMŘELA IKONA RUSKÉ SVOBODY – GORBAČOV

Když nahradíte totalitní komunistický „*třídni boj*“ komponenty, jako „*socialismus s lidskou tváří*“ nebo „*glasnost a perestrojka*“, vznikne z bolševické diktatury levicová sociální demokracie...

To zcela jasně dokazoval „*Akční program KSC*“ z doby tzv. „*Pražského jara*“ 1968, tak jako „*Glasnost a perestrojka*“ prvního a posledního prezidenta SSSR, Michaila Gorbačova. Obě reformní snahy však vedou k parlamentní demokracii a svobodným volbám, neboť **komunismus se reformovat nedá!**

V případě „*Pražského jara*“ zasáhly 21. 08. 1968, proti Alexandru Dubčekovi tanky „*Varšavské smlouvy*“.

Gorbačov byl 19. 08. 1991 zatčen a krátce internován, ale pučistům se politický převrat nepodařil. Návrat ke klasickému bolševismu se ukázal jako neproveditelný. Posléze nahradil Gorbačova prezident Ruské federace, Boris Jelcin, ale jeho politické a ideologické kvality nemohly nahradit Gorbačova. Došlo sice k rozpadu Sovětského svazu, ale země se ocitla v osidlech extrémní korupce, která vynesla k vrcholné moci Putina.

Gorbačovovi se podařilo něco, co do té doby v Rusku vůbec neexistovalo. Uvést národ na cestu demokratické otevřenosti

a svobody. To, že se to nástupem Putina nepodařilo, není vina Gorbačova, nýbrž Jelcina, který za svého nástupce určil Putina, bývalého důstojníka bolševické totality – KGB.

Gorbačov a jeho ideologický poradce Jakovlev, měli velmi stíženou pozici tím, že ruský národ žádnou svobodu a demokracii nikdy neprožil a tak široké masy obyvatelstva neuměly s pojmy „*Glasnost a perestrojka*“ zacházet. Rusko nemělo žádnou demokratickou tradici – **žilo odjakživa pod diktaturou a v bídě!**

To vedlo ke zhroucení politických představ Gorbačova, Jakovleva a Ševardnaceho... tak jako

Michail Gorbačov (1931-2022) v USA 1990

k nástupu Putinovy oligarchické, neofašistické diktatury a v ko-
nečné fázi k agresivní válce proti Ukrajině...

Garbačovova popularita ve světě - hlavně v Německu, je naprosto výjimečná! Berlínský senát se dokonce rozhodl, po něm přejmenovat jednu z největších ulic - Karl-Marx-Allee (Třída Karla Marxe), v bývalém východním Berlíně. Tato ulice má svůj zvláštní osud. Původně se jmenovala Stalin Allee (Stalinova třída). Po odsouzení tvrdé stalinovy diktatury Nikitou Chruščovem byla přejmenována na Karl-Marx-Allee. Nyní to vypadá na to, že z ní bude **Michail-Gorbatschow-Alle** (Třída Michaila Gorbačova).

Jan Berwid-Buquoy

ZÁZRAČNÉ KOŘENY USA

JUDr. Jitka Lenková

Není mnoho států, které by vznikly na „zelené louce“, tedy které by byly úmyslně založeny podle určitých, jasně daných pravidel. Spojené státy americké měly to štěstí, že patří mezi ně. Anebo smůlu?

Skupina mužů, většinou svobodných zednářů, kteří uvedli v život ideu USA a jejich hlavního města, Washingtonu, se řídila svébytnou filozofií kladoucí důraz na geometrii, symetričnost a symboliku. Uvědomovali si tito bezpochyby výjimeční a vzdělaní muži, že jakmile se symbol jednou zobrazí, začne si žít svým vlastním životem? A pokud ano, jaký budoucí život naplánovali tímto způsobem USA, jejich obyvatelům a nakonec i celému světu?

Otázka hlavního města právě vzniklých Spojených států amerických se stala postupně aktuální po jejich založení roku 1776. V Kongresu USA se během let

1789 - 1791 sešlo kolem padesáti návrhů na to, kde by mělo ležet. Bylo jasné, že dojít k řešení bude nesnadné. Jako rozumný se jevil návrh, aby hlavní město leželo zhruba uprostřed země. Toho se podařilo docílit jen částečně, pokud jde o jih a sever, protože směrem na západ se tehdy nacházela ještě obrovská kvanta volného území. Konečnou variantu, údolí řeky Potomac, prosadil, prezident George Washington (1732-1799) čistě vahou své autority. Svoji volbu odůvodnil tím, že tento vodní tok tvoří přirozenou spojnicí mezi pobřezím a vnitrozemím. To, že on sám a jeho rodina v této lokalitě vlastní rozsáhlé plantáže, které se takto významně zhodnotí, tehdy nikdo za konflikt zájmů nepovažoval. Washington měl stejně jasno také o tvaru budoucího města. Bude to rovnostranný kosočtverec se stranami o délce 10 mil (16 km). Rovnou rovněž určil, kde se bude nacházet jeho nejjižnější cíp. Po jeho zaměření v terénu byl vytyčen zmíněný čtverec, do jehož obrysu bylo třeba budoucí velkoměsto zasadit.

Tímto úkolem prezident pověřil jednoho ze svých důstojníků, nadaného inženýra francouzského původu majora Pierra Charlese L'Enfanta (1754 - 1825). Na důkaz toho, že všechna moc

v USA vychází ze zákonů přijatých voleným zákonodárným sborem, Kongresem USA, je jako nejdůležitější objekt ve městě vyzdvíženo právě jeho sídlo. A to doslova. Budova Kongresu byla vystavěna na nejvyšším pahorku v celém obvodu města, tzv. Jenkins's Hill. (Dodnes se neví, kdo to vlastně ten Jenkins byl).

Když bylo rozhodnuto, kde bude stát Kapitol, geodetické práce pokračovaly vytyčením světového nultého poledníku jako místa, kde vše počíná. To, že se dnes o něm téměř neví, je dáno tím, že „titul“ nultého poledníku roku 1884 získal na základě rozhodnutí mezinárodní konference poledník procházející britskou Greenwich. Ještě méně se ví, že později se tento americký nultý poledník přesunul do Bílého domu, sídla prezidenta. Symbolicky se tak rovněž posunul „počátek věcí“ od vůle lidu (kongres) k vůli jediného člověka (prezident).

Vztah mezi mocí zákonodárnou, tedy Kapitolem, a mocí výkonnou, Bílým domem, vyjádřil L'Enfant prostřednictvím velkolepé promenády (Mall), kterou tyto dvě budovy spojil. Naproti tomu méně významnou roli přisoudil moci soudní, protože budoucí justiční palác umístil stranou od této ústřední dvojice a vedl k němu jen ulice běžné

šíře. To však nikterak nezmenšuje jejich význam. L'Enfant je narysoval tak, stejně jako vše ve městě, podle zásad tzv. posvátné geometrie. Ta vychází z určitých přesně daných proporcí, například z tzv. zlatého řezu, který je pokládán za ideální poměr mezi různými délkami. Usiloval snad o to, aby Washington získal stejné esoterické vlastnosti jako jiné starověké stavby navržené podle těchto zásad? Důmyslný systém ulic navíc vytvořil i síť pěticipých hvězd a pamatoval na všechny potřeby budoucích obyvatel. Každý ze států unie v něm měl mít třeba „svoje“ náměstí.

Jenže jak už ve stavebnictví bývá, plán je jedna věc a jeho realizace druhá. Již pouhé dva roky od schválení tohoto maximál-

ně harmonického plánu došlo k zásadním změnám. Jako střed města už není vnímán Kapitol, ale Bílý dům. V důsledku toho se čtvrtě západně od Kapitolu zasvěcené obchodu (ekonomice) nerozvinuly tak, jak bylo původně plánováno. Pokud vycházíme z teze, že město Washington je zmenšeninou USA, oslabení některé jeho části, se může v budoucnu promítnout do celé země, resp. do celého světa. K tomu navíc někteří badatelé v plánu Washingtonu vysledovali jednu velkou pěticipou hvězdu stojící na špici, tradiční symbol Satana.

Samozřejmě je diskutabilní, zda plán města a jeho výsledná realizace mohou opravdu ovlivnit budoucí děje. Faktem ovšem

zůstává, že za mocensky nejsilnější prvek USA se považuje prezident a ne kongres a že zatím nejhorší hospodářská krize začala v roce 1929 právě v USA. Stejně, jako ta zatím poslední na podzim roku 2008. Škoda, že nakonec snad ani sám Washington a jeho společníci nevěřili tak úplně zázračné moci symbolů a jejich promítání do reality. Jinak by nejspíše nějakou disharmonií v plánu „svého“ města vůbec nepřipustili a všechno dnes možná vypadalo.

(z knihy Jitky Lenkové:
„Záhady kolem nás“, Alpress,
Frýdek Místek, 2021)

KOLEM ROKU 2170 NASTANE NESMRTELNOST

Dr. et Dr. Jan Berwid-Buquoy, docent rer.pol.

Život je velice nebezpečná záležitost a nezřídka končí smrtí... Od pradávna se zabývá lidstvo nesmrtností a nyní se zdá jako bysme našli cestu - tzv. „světélko na konci tunelu“. Podaří se nám překonat smrt?

Německý osvětový televizní vysílač „Phönix“ nedávno přinesl program pod názvem „*Vývoj a budoucnost lidstva*“ (Die Entwicklung und die Zukunft der Menschheit), kde se zabývá i problematikou nesmrtnosti.

Vycházejí z dosavadních zkušeností dochází vědecký kolektiv „Phönixu“ k závěru, že děti našich dětí by se měli dožívat v průměru 150 roků aktivního života a další generace po nich by už nepoznala smrt.

Matematicky by to znamenalo, že kolem roku 2170 by ona ge-

nerace již nepoznala smrt. Jedna se tedy přibližně o 150 roků. Jak jsme nyní daleko?

Badatelům na University of Princeton (USA) se podařilo vynalézt prostředek, prodlužující jednodenní život jepice až o další čtyři dny. Nedovedli však převést proceduru na savce.

Badatelé Richard Cawthon, Aubrey de Grey a Ray Kurzweil zjistili totiž, že v procesu stárnutí hrají klíčovou roli telomery. Jsou to koncové části chromozomů. Které se při buněčném dělení zkracují. Protože si buňka neumí telomery sama obnovit, může se dělit jen do té doby, dokud má tyto opakující se sekvence v zásobě. Jakmile jí dojdou, nedokáže se dále replikovat a to je počátek jejího konce. **Tím nastává stárnutí a nevyhnutelná smrt.**

Cawthon a Grey tvrdí, pokud by se podařilo naučit buňku, aby sama obnovovala telomery, nebyl by to pro člověka problém dožít se až několika staletí.

Kurzweil jde ještě podstatně dál. Podle něj je vyřešení časově neomezené obnovy telomerů základním kamenem pro věčný život.

Problémem je a vždy bylo, jsou reakčně zpátečnické postoje vládnoucích kruhů. Z obavy ze ztráty moci, brání lidskému pokroku a to i brutálním násilím.

Britský sociolog Howard Jones, prý před léty, pomocí počítače, dospěl k pozoruhodnému závěru Kdyby neexistovaly předsudky a tím i „legální zločinnost“ vládních kruhů klasického státu ve formě válek, revolucí a různých nesmyslných poprav, mohlo by bývalo lidstvo již koncem 17 století, tím pádem „neexistující“ třicetileté války (tedy v roce 1648), létat na měsíc...

K tomu bych si pouze dovolil dodat, že pokud je Jonesův výpočet správný, kdyby neexistovaly předsudky vedoucích pohlavářů a svět by se vydal již před tisíci lety nekompromisně **mírovou cestou**, dnešní generace by již dávno žila v životní éře nesmrtnosti.

Pro ty, co právě čtou tuto glosu, by byla smrt stářím již naprostou minulostí a u současného člověka něco cosi dost neznámého.

Jan Berwid-Buquoy

(Publikováno **iDNES.cz**,
18. 07. 2022 a **Aktuálně.cz**,
18.07.2022).

ZPRAVODAJSTVÍ Z DOMOVA

SETKÁNÍ S OSOBNOSTÍ BEZPEČNOSTNÍ KOMUNITY – KŘESLO PRO HOSTA ČAKO

V úterý 7. 6. 2022 se uskutečnilo další v řadě ze Setkání s osobností – Křeslo pro hosta. Naším vzácným hostem byla brig. gen. prof. RNDr. Zuzana Kročová, Ph.D., rektorka – velitelka Univerzity obrany v Brně.

Místem konání bylo opět Muzeum Policie ČR na pražském Karlově a o setkání byl mimořádný zájem (průběžně bylo přítomno 30 – 40 členů a hostů ČAKO).

Křeslo pro hosta vedl a s rektorkou – velitelkou rozmlouval prezident a generál ČAKO doc. Pavel Bílek. Po uvedení gen. prof. Kročové se jmenovaná ujala slova: představila Univerzitu obranu a její základní funkce, pohovořila o institucionální i její osobní vizi rozvoje této jediné vysoké státní vojenské školy. Její projev byl otevřený, zasvěcený a poutavý, což přítomní velmi ocenili. Následně s ní prezident Bílek vedl rozhovor o dalších dílčích, avšak významných vojensko – vzdělávacích otázkách. Poté následovala všeobecná diskuse, přičemž padaly k tématu orientované komentáře a dotazy a jasné, vesměs optimistické odpovědi a reakce rektorčiny.

Vyvrcholením Křesla pro hosta se stal akt slavnostního předání mimořádného ocenění ČAKO,

kterým je Skleněný artefakt ČAKO, rektorce – velitelce brig. gen. prof. Z. Kročové za vynikající přínos české bezpečnosti, a to z rukou doc. Pavla Bílka, prezidenta a generála ČAKO.

Celé setkání proběhlo ve vzájemně vstřícné, přátelské atmosféře a současně ve slavnostním duchu (doprovod živé trubky). Vedení ČAKO oceňuje přístup a pevnou hodnotovou orientaci (včetně rozvojové vize Univerzity obrany) gen. prof. Kročové.

Těšíme se na další odbornou a vědeckou spolupráci s Univerzitou obrany.

Doc. Pavel Bílek, prezident
a generál ČAKO

KOORDINOVANÝ VÝVOJ, AKVIZICE, VÝVOZ ZBRANÍ A VOJENSKÉHO MATERIÁLU A SPOLUPRÁCE S DEMOKRATICKÝMI PARTNERY

Ing. Ivo Kaplán, předseda správní rady
Evropského Institutu Renaissance

Evropská unie by měla do roku 2025 provést audit stávajících výzkumných, vývojových a výrobních kapacit obranného a bezpečnostního průmyslu v jednotlivých členských státech. Aby byla zachována pokročilá technologická základna a konkurenceschopnost, musí dojít k jejich racionalizaci a konsolidaci.

Na základě právě probíhajícího hodnocení společně sdílených hrozeb Strategic Compass musejí členové EU zintenzivnit spolupráci obranného a bezpečnostního průmyslu s USA, dalšími spojenci v NATO a s partnery jako Austrálie, Nový Zéland, Japonsko, Jižní Korea, Izrael a Tchaj-wan.

Členové EU se musejí bezodkladně zavázat ke koordinovanému exportu zbraňových systémů a vojenského materiálu a k harmonizaci vývojových a akvizičních programů. Přitom je třeba plně využít stávajících institucí a nástrojů: Evropské obranné agentury (EDA), Stálé strukturované spolupráce (PESCO), Evropského obranného fondu (EDF) a Koordinovaného výročního vyhodnocení obrany (CARD).

EU jako velmoc – Jak toho dosáhnout bez změny základacích smluv? Evropská unie postaví

evropský pilíř NATO

Se vznikem velmoci, která bude schopná sama ubránit území členských států EU, nemusíme čekat, až EU dozraje do podoby federace. Naopak je nanejvýš žádoucí, aby členské státy EU spojily svoji sílu co nejdříve. Primární je politická integrace, pouhé propojení armád ke vzniku velmoci nestačí. Ve strukturách EU tomu navíc brání Smlouva o EU. Spojení sil ale lze dosáhnout propojením EU a NATO.

Je nutné vytvořit skupinu členských států Evropské unie, která bude mít dohromady politickou, vojenskou a hospodářskou sílu odpovídající světové velmoci a ke které se budou moci přidat všechny země EU na základě své vůle. Tato skupina určí svým společným zástupcem v NATO Vysokého představitele EU pro zahraniční věci a bezpečnostní

politiku, který je zároveň předsedou Rady EU a členem Evropské rady s hlasem poradním (dále jen Vysoký představitel EU). Skupina členů EU tak vytvoří Evropský pilíř NATO.

Kromě činnosti v NATO bude Vysoký představitel EU zastupo-

vat skupinu zúčastněných států také v dalších strategických záležitostech společného zájmu. Ve vojenské oblasti postačí, když z národních armád budou vybrány bojové jednotky, které budou trvale podřízeny vysokému představiteli EU ve věcech politického

řízení, vyzbrojování a operačního nasazení. Vysoký představitel EU jako hlava evropského pilíře NATO bude podléhat demokratické kontrole ze strany Evropského parlamentu.

Ivo Kaplán

ČESKÁ ATLANTICKÁ KOMISE POMÁHÁ UKRAJINĚ

Seržant ČAKO, Eugen Berwid (vlevo) v rozhovoru se seržantem US-Army, Lotharem Kurziusem (vpravo).

Je pouze těžko pochopitelné, že někdo v konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou stojí na straně Ruska nebo je „neutrální“. Konstelace je

zcela jasná: Rusko je agresorem a Ukrajina je obětí! Rusové vtrhli na Ukrajinu a opouštějí se tam neslychaných zvěrstev. Nikoli

Ukrajinci v Rusku! Skutečně slušný, demokraticky smýšlející člověk, nemůže být na straně Ruska a nebo být „neutrální“. Ukrajina potřebuje pomoc, aby se ubránila agresorovi...

Seržant ČAKO, Eugen Berwid, převádí každý měsíc na účet ukrajinského velvyslanectví 5.000 Kč na pomoc Ukrajině. Já sám jsem ze svého zbrojního potenciálu převedl na Ukrajinu jednu ostřelovací pušku a tři pistole ráže 9 mm. Tato činnost sama o sobě nezpůsobí žádný obrat ve válce, ale je zcela jasným důkazem upřímné solidarity...

Jan Berwid-Buquoy

MŮJ PROTIKOMUNISTICKÝ ODBOJ (ČÁST 8: DOMÁCÍ ODBOJ V MEZÍCH MOŽNOSTÍ)

Jakási čtenářka našeho časopisu **Czech Atlantic Forum** mi napsala: „Čtu pozorně Vaší sérii na pokračování o Vašem odboji proti komunismu v zahraničí. Zkusil jste to ovšem, když jste ještě žil v totalitním režimu v ČSSR, tady tak odhodlaně bojovat proti komunistům?“

Pisatelka má sice pravdu: Bojovat proti komunismu v „jámě lvové“ a nebo na svobodném Západě jsou dva diametrální rozdíly!

Přesto, kdo je skálopevně odhodlán proti něčemu bojovat, prostředky i metody si najde všude. Ty mohou být **přímé** (akutní riziko represe) a nebo **nepřímé** (latentní postup s dlouhodobou koncepcí).

Poprvé s odporem proti komunismu jsem se setkal, když mi byly **2 roky**.

Bydleli jsme tehdy v Krči a moje matka mě vozila v kočárku tramvají č. 14 z Pankráče do

Nuslí do nějaké dětské nemocnice na prohlídky... Jednoho dne, v plné jízdě, do tramvaje naskočil jakýsi mladík, podíval se do kočárku a povídá: „Chlapeček se usmívá, co? On ještě neví, že jsou tady u moci komunisti!“

Matka odvětila: „To on ještě neví, ale až povyroste, já ho náležitě poučím, Polovina naší rodiny mezitím emigrovala do USA.“ Mladík se dal do smíchu: „Tak hodně štěstí maminko!“ a opět vyskočil v plné jízdě z tramvaje...

S odporem proti komunismu jsem začal, když mi bylo **7 roků**.

Roznášel jsem s mým dědečkem a moji matkou letáky „Svobodné Evropy“, Citát:

„Můj dědeček Adolf Bervida-Buquoy (starší bratr Ing. Jana Bervidy) byl 1950 vypovězen s mojí babičkou z Prahy. Oba byli nežádoucími elementy. Dědeček, za První republiky policejní komisař v Liberci a babička, němec-

ká učitelka (rozená Grimmová).

Byli nuceně vystěhováni do polorozpadlé chalupy ve vesnici Rozkoš v okrese Kutná Hora. Dědeček stavení provizorně opravil, aby byl objekt vůbec schopný bydlení...

Ing. Jan Bervida udržoval se svým starším bratrem Adolfem úzký kontakt přes velvyslanectví USA v Praze.

Starší bratr dostal příkaz zbudovat v okolí obce Rozkoš „mrtvé schránky“ a dodávat tam informace o zavádění JZD na Kutnohorsku. CIA zajímala i jména jednotlivých předsedů JZD, stanic SNB na Kutnohorsku, jména a hodnosti příslušníků SNB, tak jako jména příslušníků místních organizací KSC. Dále měl za úkol rozvoz letáků „Svobodné Evropy“ v dané oblasti.

Dvě mrtvé schránky zbudoval dědeček, s mojí pomocí, v lesíčku mezi obcemi Rozkoš a Vidice nedaleko rybníka zvaného

„Vidičák“. Jednalo se o ideální místo s rozhledem do všech stran, takže příchozí mohl lehce postřehnout je-li sledován, či nikoli.

Bylo to velice riskantní mne zasvěcovat do dědečkova odboje. Ne snad, že bych jeho protikomunistické postoje nesdílel, ale mohl jsem se někde přeréknout nebo se „pochlubit“ kamarádům. Vždy mi kladl na srdce: „Nikde o tom nesmíš mluvit! Jakmile se to komunisti dozví, zastřelí mě a nebudeš mít žádného dědečka.“

Z toho jsem měl vždycky ten největší strach.“

Zdroj: „Jan Bervida a jeho zpravodajské akce „Svobodné Evropy“, blog iDNES, 30. 3. 2020).

Ve **14 letech** jsem se stal volným spolupracovníkem „Dikobrazu“ a byl jsem jím až do roku 1968. Mým kompetentním redaktorem byl JUDr. Eduard Littman, vynikající člověk a zkušený publicista. Byl velice vstřícný a hodně mi pomáhal. Rozzlobil se na mne jenom jednou a to když jsem mu dodal tuto mojí uměleckou tvorbu:

Vůdce světového proletariátu v Praze

Kdo se to potácí na rohu ulice?
Maličká postava, placatá čepice.

Kdo to tam naříká? Kdo to tam zvrací?

Soudruzí! To Lenin se ze schůze vrací!

Zdravstvujtě gerioi mira

Prijechali tovarišči mnoho vodky vypili,

do děvušek najebali, do piana nablili

Jinak velice slušný a laskavý redaktor Littman se přestal ovládat: „Ty blbče jeden! Chceš, aby celou redakci odvezli na Sibiř?! Jestli ty tvoje šlechtický předkové byli takový volové, jako jseš Ty, tak se nedivím, že ta monarchie tak smutně skončila. Já to od tebe odkoupím za 1.000 Kčs, ale nikde se s tím neukazuj!“

Stál jsem před ním v pozoru a díval jsem se do země a pak jsem ze sebe vykotal: „Soudruhu redaktore samozřejmě nemám zájem na tom, aby byla redakce ‚Dikobrazu‘ odvezena na Sibiř...“

Moje aforizmy, která odmítl „Dikobraz“ zveřejnit a to ani v roce 1968, v době tzv. „Pražského jara“, jsou následující:

Lid buduje socialismus, ale lidi na to kašlou.

Již klasikové marxismu-leninismu věděli, že budování socialismu bude radostné, ale, že to bude taková komická groteska, to nikdo netušil.

Sardinka je ve skutečnosti velryba, která prodělala všechny fáze socialismu.

V době mého studia práv na KU Praha (1966) jsme se skupinou studentů založili čundráckou skupinu „Golden Bull“. Šerifem skupiny jsem se stal já. Naše hymna byla:

My sloužíme národu!

My sloužíme svému národu,
my sloužíme na moři.

A pro lidská práva, svobodu
naše srdce zahoří.

*Ať již každý na svém místě stál,
bojový, když zazněl ryk,
také k boji vždycky připraven,
americký námořník...*

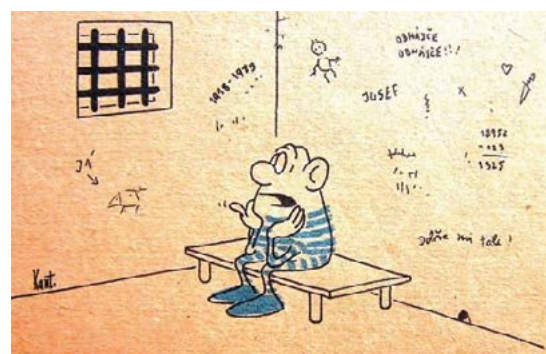
Tento odpor vůči komunismu byl čundráckým hnutím nepřímý.

V roce 1968 jsme založili přímou antikomunistickou studentskou organizaci „Svaz demokratických liberálů“ (SDL), kde jsem zastával funkci místopředsedy.

Ovšem tento svaz nikdy oficiálně uznán nebyl. Po okupaci ČSSR vojsky Varšavské smlouvy, 21. 08. 1968, vedoucí činitelé SDL emigrovali do zahraničí z obav před pronásledováním. Já osobně jsem opustil ČSSR 13. 09. 1968. Odletěl jsem do Vídně!

Fácit: Čtenářka si nemusí hýčkat představy, že se z její strany v totalitní ČSSR nic nedělo!

Jan Berwid-Buquoy

NAPSALI O NÁS JINÍ

„Čtu pozorně Vaší sérii na pokračování o Vašem odboji proti komunismu v zahraničí. Zkusil jste to ovšem, když jste ještě žil v totalním režimu v ČSSR, tady tak odhodlaně bojovat proti komunistům?“

I. Skalská

Vážená paní čtenářko,

Odpověď naleznete v tomto čísle v kapitole „Můj protikomun-

nistický odboj“.

S pozdravem J. B-B

Vážený pane doktore,

děkuji Vám jménem Památníku národního písemnictví za dar: Hašek Jaroslav (1883–1923) –odatek k osobnímu fondu: 0,04 bm. Těší mne, že sbírka PNP – představující již nyní podstatnou část národního kulturního dědictví – bude obohacena o další cenné do-

klady k vývoji literatury a knižní kultury v České republice za posledních dvě stě let. Váš dar bude zařazen do sbírky PNP, oddělení Literární archiv, pod přírůstkovým číslem 60/2022.

S poděkováním a pozdravem se těší na další spolupráci

Mgr. Zdeněk Freisleben, ředitel Památníku národního písemnictví

Vážený pane řediteli,

rádi veškerou spolupráci s Památkem národního písemnictví uvítáme. Jak byste si spolupráci představoval? Pakliže byste si přál, můžeme Vám náš čtvrtletník *Czech Atlantic Forum* (CZAFO) pravidelně zasílat. Příští rok praktikujeme již 5. ročník a veškeré ročníky CZAFO vyjdou vázané knižně v *Tiskové agentuře Karmášek*, České Budějovice.

S ubezpečením mé dokonalé
úcty J. B-B

-----
*Bonjour Jan,
Nous sommes très heureux de
vous revoir. C'est un grand plaisir...
Le Pasteur pourra faire un*

*discours...
Ok pour le dépôt de fleurs
Ok pour le porte drapeau. Quel
est la personne qui va porter le
drapeau?*

*Bonne soirée
Mes amitiés*

*Willy
(Dobrý den Jendo,
jsme moc rádi, že vás zase
uvidíme (10. výročí NATO me-
moriálu v Pas de Calais, severní
Francie) Máme z vašeho příjez-
du velkou radost... Pastor může
přednést požehnání... Položení
květin k vašemu památníku je
v pořádku. Přivezte sebou čes-
kou vlajku. Kdo je osobou, která
vlajku ponese?*

Přeji hezký večer a s přátel-
ským pozdravem

Willy Breton, prezident NATO
memoriálu)

-----
*Cher Willy,
malheureusement, nous
n'avons pas de drapeau. Cepen-
dant, nous apporterons une cou-
ronne au monument principal.*

Avec mes salutations

Jan

(Milý Willy,

*přivezeme však věnec k hlav-
nímu pomníku.*

*S vřelými pozdravy
Jenda)*

VOJENSKÝ HUMOR A SATIRA

Bc. Christiane Berwidová-Kawellová,
M.A.

John F. Kennedy, 35. prezident USA

ÚSMĚVY JOHNA F. KENNEDY- HO II. část

To, že Rusové uznávají pouze sílu je všeobecně známo. V tomto roce je tomu přesně 60 let od ukončení tzv. „Kubánské krize“. Tehdáž se sovětský vůdce, Nikita Chruščov rozhodl, že umístí ato-

mové rakety středního doletu na Kubě, které by mohly zasáhnout celé území USA. Kennedy mu v tom zabránil „kubánskou námořní bloádou“ a donutil SSSR rakety z Kuby stáhnout. John F. Kennedy: „Jakýkoliv vojenský zásah ze strany SSSR proti naším spojencům, včetně Západního Berlína, bude považovat USA za útok proti vlastnímu území a nasadí veškerou zničující sílu...“

Kennedy ovšem nebyl pouze silnou politickou osobností, nýbrž měl i smysl pro humor. Americký publicista Bill Adler o něm napsal knihu „**The Kennedy Wit**“.

Kterou zde volně překládám jako „Úsměvy Johna F. Kennedyho“. Zde je druhá část ukávek Kennedyho smyslu pro humor:

-----
*Ti z vás, kteří moje politické
snažení poněkud neuznáváte, měli
byste si uvědomit, že jsem se během
čtrnácti let vypracoval z neznámé-
ho námořního poručíka k vrchní-
mu veliteli amerických ozbroje-
ných sil a to s poměrně chabými
znalostmi dané problematiky...*

Před několika léty se říkalo, že optimisti se učí rusky a pesimisti čínsky. Ale já věřím přesto, že kdo neovládá angličtinu a francouzštinu nemá šanci pochopit budoucnost této planety...

Bez ohledu na to, zdali moje prezidentské období bude mít jednu nebo dvě periody, po skon-

čení se budu nacházet, dalo by se říci, v podivné situaci, kdy v mém stáří začít novou kariéru je příliš pozdě a začít psát vlastní memoáry, na to sem zase moc mladý...

Karel Marx psal kdysi pro „Herald Tribune“, ale mohu vás ubezpečit, že jsem kvůli tomu mé předplatné neukončil...

Otázka: „Já osobně jsem z Kentucky a oženil jsem se s dívkou z Massachusetts. Co si myslíte o tom, v kterém z obou států jsou ženy krásnější?“ Kennedy: „Moje žena pochází z New Yorku. Z tohoto důvodu bych řekl, tam jsou nejkrásnější ženy!“

„Carolino!“ zvolal prezident, „mlsala si zase čokoládu?“ Žádná odpověď. „Carolino!“ opakoval prezident „mlsala si čokoládu? Odpověz ano, ne a nebo snad.“

Představte si, že bychom vynaložili desítky miliard dolarů na to, abychom ve vesmíru přistáli na nějaké obydlené planetě, přičemž bychom zjistili, že tam vládnou podobné poměry jako v Sovětském svazu. To by byly přeci naprosto vyhozené peníze...

Autorství článku a překlad
z němčiny:
Christiane Berwidová-Kawellová

**Dožili jsme se doby,
kdy jsou moudří lidé umlčováni,
aby to, co říkají, neuráželo hlupáky.**

Albert Einstein

**Čtení Bible na školách už
dnes není samozřejmostí, ale
ve věznicích je Bible vítána a
doporučována.
Možná, kdyby bylo více Bible
na školách, nebyla by už ve
věznicích tolik potřeba...**

OBSAH

SLOVO PREZIDENTA	2
SMRT KRÁLOVNY	3

ZPRAVODAJSTVÍ ZE SVĚTA

10. VÝROČÍ NATO MEMORIÁLU ..	3
RUSKO V SEVŘENÍ PUTINISMU ..	5
ZEMŘELA IKONA RUSKÉ SVOBODY – GORBAČOV	5
ZÁZRAČNÉ KOŘENY USA	6
KOLEM ROKU 2170 NASTANE NESMRTELNOST	7

ZPRAVODAJSTVÍ Z DOMOVA

SETKÁNÍ S OSOBNOSTMI BEZ- PEČNOSTNÍ KOMUNITY – KŘESLO PRO HOSTA ČAKO	8
KOORDINOVANÝ VÝVOJ, AKVIZI- CE, VÝVOZ ZBRANÍ A VOJENSKÉ- HO MATERIÁLU A SPOLUPRÁCE S DEMOKRATICKÝMI PARTNERY ..	8
ČESKÁ ATLANTICKÁ KOMISE PO- MÁHÁ UKRAJINĚ	9
MŮJ PROTIKOMUNISTICKÝ OD- BOJ (ČÁST 8: DOMÁCÍ ODBOJ V MEZÍCH MOŽNOSTÍ)	9
NAPSALI O NÁS JINÍ	10
VOJENSKÝ HUMOR A SATIRA ...	11

CZECH ATLANTIC FORUM (CZAF), vychází čtvrtletně v nákladu 1000

Vydává Česká atlantická komise (ČAKO) z.s., IČ 49368761.

Registrace Ministerstvo kultury ČR: E 23470, ISSN 2571 - 3779.

Adresa a sídlo: barokní zámek Měšice, Chýnovská 1/67, 391 56 Tábor.

Telefon: 607 935 400, e-mail: jan.berwid-buquoy@arcor.de. Nevyžádané příspěvky se nevracejí!

Grafická úprava Tiskárna Karmášek.

Redakční rada: Dr. et Dr. Jan Berwid-Buquoy (šéfredaktor, zpravodajství z domova i ze světa), JUDr. Jitka Lenková (zástupce šéfredaktora, známí i neznámí hrdinové), docent JUDr. Mgr. Pavel BÍLEK, Ph.D. (Slovo prezidenta a odborné články), Eugen Berwid (aktuální zprávy z domova i ze zahraničí), Zdeňka Pustayová (fotodokumentace), Jaroslav Prošek, MBA.

Reprodukce, přetisk a jakékoliv šíření pouze se souhlasem prezidia ČAKO.

Názory autorů nemusí být vždy shodné s názory prezidia ČAKO.

Výtisky CZAF jsou neprodejně.